

Караджа из гора вървеше,
 из гора и с ясен месец,
 сиво си стадо мамеше
 и си на гора думаше:
 – Горо ле, горо хайдушка,
 горо ле, горо зелена,
 знаеш ли, горо, да кажеш,
 кога оттук ще мине,
 моята вярна дружина.
 Гората шуми, не чува,
 водата бучи, не дума.
 От горе слиза дружина,
 дружина вярна, сговорна.
 Те си на Караджа думаха:
 – Я хайде, Караджа, със нази,
 във тази гора зелена,
 байрака да ни развееш,
 дружина да си поведеш.